וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יַדְלֵג מִסּוֹף הַסֵּפֶר לְתְחִילָּתוֹ – שלא יקרא למפרע.

שנינו במשנה: וְגוֹלֵל סֵפֶר תּוֹרָה וכו', ואומר יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן. מבררת הגמרא: וְכָל כָּךְ לָמָּה – מדוע צריך הוא להכריז כך. משיבה הגמרא: כְּדֵי שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא לַעַז עַל סֵפֶר תּוֹרָה – שכאשר הכהן קורא את הפרשה השלישית [ובעשור' שבספר במדבר] בעל פה, סבורים השומעים שהיא אינה כתובה בספר, ופגום הוא.

שנינו במשנה: 'וְכֵן בְּעֲשׂוֹר' שֶׁל חוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים קוֹרֵא עַל פֶּה. שואלת הגמרא: אַמַּאי – מדוע קורא פרשה זו על פה, נִגְלוֹל את הספר וְנִיקְרֵי. משיבה הגמרא: אָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ אָמַר רַב שֵׁשֶׁת, אינו יכול לעשות כן לְפִי שֶׁאֵין גּוֹלְלִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצִיבּוּר, מִפְּנֵי שאין זה כְּבוֹד הַצִּיבּוּר לשבת בדומיה ולצפות לסיום הגלילה. שואלת הגמרא: וְנֵיתֵי ספר אַחֲרִינָא שנגלל לפני כן לפרשת 'ובעשור', וְנִקְרֵי מתוכו. משיבה הגמרא: רַב הוּנָא בַּר יְהוּדָה אָמַר, אינו יכול לעשות כן מִשּׁוּם פְּגָמוֹ שֶׁל הספר הָרִאשׁוֹן, שלא יאמרו שהוא חסר. וְרֵישׁ לָקִישׁ אָמַר טעם אחר, מִשּׁוּם שצריך לחזור ולברך ברכות התורה על הספר השני, ונמצא מברך בְּרָכָה שְׁאֵינָהּ צְרִיכָה. הגמרא מקשה על תירוצו של רב הונא בר יהודה: וּמִי חַיְישִׁינַן לְפְגָמָא של הספר הראשון, שלכן אסרו להוציא ספר אחר, וְהָאָמַר רַבִּי יִצְחָק נַפָּחָא, רֹאשׁ חוֹדֶשׁ מֻטָּב שֶׁחָל לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת, מְבִיאִין – מוציאים שָׁלֹשׁ ספרי תּוֹרוֹת, וְקוֹרִין בְּאַחַת מהן בְּעִנְיָנוֹ שֶׁל יוֹם – פרשת השבוע, וּבְאַחַת את הקריאה שֶׁל רֹאשׁ חוֹדֶשׁ (מֻטָּב), וּבְאַחַת את הקריאה שֶׁל חֲנוּכָּה. משמע שלא חוששים שמא יאמרו שהספר הראשון פגום, ומוצאים ספר אחר. מתרצת הגמרא: כאשר קוראים תְּלָתָא גְּבָרֵי בְּתַלְתָּא סִפְרֵי, כפי שעושים בראש חודש טבת שחל בשבת, לֵיכָּא פְּגָמָא, לפי שהרואים אומרים שכל אחד רצה לקרא בספר אחר. אבל כשחַד גַּבְרָא קורא בִּתְרֵי סִפְרֵי, אֵיכָּא פְּגָמָא, לפי שאומרים שבודאי מצא פגם בספר הראשון ולכן עבר לקרוא בספר אחר.

שנינו במשנה: וּמְבָרֵךְ עָלָיהָ שְׁמוֹנָה בְּרָכוֹת. הגמרא מביאה ברייתא שמבארת את שמונת הברכות: תָּנוּ רַבָּנָן, ברכת עַל הַתּוֹרָה מברך בָּרוּךְ שֶׁמְּבָרְכִים עליה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, עַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַהוֹדָאָה וְעַל מְחִילַת הֶעָוֹן מברך כְּתִיקָנָהּ – כנוסחתה בתפילה, וְעַל הַמִּקְדָּשׁ מברך ברכה בְּפָנֵי עַצְמָן, וְעַל הַכֹּהֲנִים בְּפָנֵי עַצְמָן, וְעַל יִשְׂרָאֵל בְּפָנֵי עַצְמָן, וְכן מברך עַל שְׁאָר תְּפִלָּה.

ביאור הברכה שעל שאר התפילה: תָּנוּ רַבָּנָן, 'וְשָׁאַר הַתְּפִלָּה' ששנינו במשנה כך הוא נוסח הברכה, רָצֵה תְּחִינָּה וּבַקָּשָׁה מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, הושע אותם ה' לפי שֶׁהֵם צְרִיכִין לִישׁוּעָה. וְחוֹתְמָהּ ברכה זו, בָּרוּךְ אתה ה' שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. וְאַחַר כָּךְ – לאחר שסיים הכהן גדול לברך, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵבִיא את הַסֵּפֶר תּוֹרָה שהביא מְבִיתוֹ בערב יום הכפורים, וְקוֹרֵא בּוֹ, כְּדֵי לְהַרְאוֹת חָזוּתוֹ – יופיו של הספר תורה, ותפארת בעליו שטרח להביאו, לָרַבִּים.

שנינו במשנה: הֶרוֹאֶה כֹּהֵן גָּדוֹל כו' כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר הנשרפין, וְלֹא מִפְּנֵי שֶׁאֵינוֹ רַשַּׁאי, אלא שהיתה דרך רחוקה ומלאכת שניהן שוה כאחת. שואלת הגמרא: פְּשִׁיטָא שרשאי לראות שניהם, ומה מחדשת המשנה. מתרצת הגמרא: מַהוּ דְּתֵימָא – שמא תהא סבור לומר שיש איסור בדבר כְּדְרֵישׁ לָקִישׁ, דְּאָמַר רֵישׁ לָקִישׁ, אֵין מַעֲבִירִין עַל הַמִּצְוֹת – אסור לאדם להניח מצוה הבאה לידו ולעסוק במצוה אחרת. והיינו סבורים, שאף המניח קריאת הכהן גדול כדי לראות את שריפת הפרה, מעביר על המצוה הוא ואסור. וּמַאי מִצְוָה יש בראיית מצוות אלו שלכן היינו סבורים שיש כאן איסור העברה על המצוות, משום 'בְּרֹב עָם הַדְרַת מֶלֶךְ' (משלי יד כח) – כשמצוה נעשית ברבים היא חשובה ומהודרת יותר. קָא מַשְׁמַע לַן המשנה, שאינו נחשב כעובר על המצוות כיון שאינו עוסק בעצמו באחת מהן.

משנה

חמש עשרה קרבנות הקריבו בבית המקדש ביום הכפורים, שלש חטאות ושתים עשרה עולות. ואלו הם: קרבנות התמיד, שהם שתי עולות, של שחר ושל בין הערבים. קרבנות הכהן גדול, שהם פר לחטאת ואיל לעולה (ויקרא טז ג). קרבן העם, שהוא שעיר 'הנעשה בפנים' לחטאת (שם שם טז ה). וקרבנות המוספים, שהם פר לעולה, שעיר 'הנעשה בחוץ' לחטאת, ושבעה כבשים לעולות (במדבר כט ז–ח), ואיל לעולה (ויקרא טז ה). תחילה קרב תמיד של שחר [בטבילה הראשונה, כמבואר במשנה לעיל (לא:)], המשנה מביאה מחלוקת בענין סדר הקרבת שאר הקרבנות:

אִם בְּבִגְדֵי כוּתִי היה קוֹרֵא, קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו בגמר הקריאה, פָּשַׁט את בגדיו, יָרַד למקוה וְטָבַל טבילה שלישית של היום, עָלָה וְנִסְתַּפֵּג – התנגב, וְהֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי זָהָב וְלָבַשׁ ושוב קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וְיָצָא וְעָשָׂה – והקריב אֶת אֵילוֹ וְאֶת אֵיל הָעָם, וְאֶת שִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים הַתְּמִימִים בְּנֵי שָׁנָה, דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. רַבִּי עֲקִיבָא חולק וְאוֹמֵר, עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קְרֵבִין שבעת הכבשים, וּפַר הָעוֹלָה, וְשָׂעִיר הַנַּעֲשֶׂה בַּחוּץ הָיוּ קְרֵבִין עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם.

קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשַׁט את בגדי זהב, וְיָרַד וְטָבַל טבילה רביעית של היום, וְעָלָה וְנִסְתַּפֵּג. הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי לָבָן וְלָבַשׁ, וְקִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. נִכְנַס לקדש הקדשים לְהוֹצִיא אֶת הַכַּף וְאֶת הַמַּחְתָּה שהניחם שם בטבילה שניה. ושוב קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשַׁט את בגדי לבן, וְיָרַד וְטָבַל טבילה חמישית, וְעָלָה וְנִסְתַּפֵּג. הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי זָהָב וְלָבַשׁ, וְקִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וְנִכְנַס להיכל לְהַקְטִיר קְטוֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם, וּלְהֵיטִיב אֶת הַנֵּרוֹת. וְקִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשַׁט את בגדי זהב, (וְיָרַד וְטָבַל טבילה עֶלָה וְנִסְתַּפֵּג) הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי עַצְמוֹ – בגדי חול שלו וְלָבַשׁ, וּמְלַוִּין אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ. וְיוֹם טוֹב – סעודה הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו, בְּשֶׁעָה שֶׁיָּצָא בְּשָׁלוֹם מִן הַקּוֹדֶשׁ.

גמרא

הגמרא מבררת את דברי רבי עקיבא: אֵימָא לְהוּ, הֵיכִי קָאָמַר רבי עקיבא, האם כוונתו לומר שעם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קְרֵבִין שבעת הכבשים, ואילו פַּר הָעוֹלָה וְשָׂעִיר הַנַּעֲשֶׂה בַּחוּץ עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם היו קרבים. אוֹ דִילְמָא הָכִי קָאָמַר, עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קְרֵבִין הכבשים, וּפַר הָעוֹלָה אף הוא קרב בַּהַדְייהוּ לאחר תמיד של שחר, וְרק הַשָּׂעִיר הַנַּעֲשֶׂה בַּחוּץ היה קרב עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם. ספק נוסף בדברי המשנה: וְתוּ – עוד הסתפקו, פַּר הָעוֹלָה, לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּשַׁיְירֵיהּ ולא פירט מה דינו, אֵימַת עָבִיד לֵיהּ – מתי הקריב אותו. וְתוּ, בֵּין לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּין לְרַבִּי עֲקִיבָא, אֵימוּרֵי חַטָּאת – חלקי הפר והשעיר הנעשה בפנים הנקטרים על גבי מזבח החיצון, אֵימַת עָבְדִי לְהוּ – מתי הקטיר אותם.

משיבה הגמרא: אָמַר רָבָא, לֹא מַשְׁכַּחַת לָהּ מִתַּקְנְתָּא – לא תמצא את סדר ההקרבה בדרך מתוקנת ומפורשת, אֶלָּא אוֹ לְשִׁיטַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר כפי דְּתָנָא – שנשנו דבריו בְּדִבְרֵי שְׁמוּאֵל – בתוספתא שסידר שמואל בבית מדרשו מהתנאים שלפניו, אוֹ לְשִׁיטַת רַבִּי עֲקִיבָא כְּדִתְנָא סִפְתָּא – כפי שנשנו דבריו בתוספתא.

הגמרא מבארת את דברי רבא: דְּתָנָא דְּבֵי שְׁמוּאֵל, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יָצָא וְעָשָׂה את אֵילוֹ וְאֵיל הָעָם וְאִימּוּרֵי הַחַטָּאת. אֲבָל פַּר הָעוֹלָה וְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים וְשָׂעִיר הַנַּעֲשֶׂה בַּחוּץ עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם היו קרבים, בטבילה חמישית. ואילו רַבִּי עֲקִיבָא דְּתָנֵי סִפְתָּא מַאי הִיא, דְּתַנְיָא, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, פַּר הָעוֹלָה וְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קְרֵבִין בטבילה הראשונה, שֶׁנֶּאֱמַר במוסף של שאר הרגלים (במדבר כח כג) 'מִלְּבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד', משמע שקרבנות אלו קרבו מיד לאחר תמיד של שחר, והוא הדין קרבנות המוסף של יום הכפורים. וְאַחַר כָּךְ – בטבילה שניה, לאחר שלבש בגדי לבן, עשה את עֲבוֹדַת הַיּוֹם.

וְאַחַר כָּךְ, בטבילה שלישית, לבש בגדי זהב והקריב את הַשָּׂעִיר הַנַּעֲשֶׂה בַּחוּץ. שאף על פי שמקרבנות המוסף הוא, אינו קרב אלא לאחר עבודת היום, שֶׁנֶּאֱמַר בו (במדבר כט יא) 'שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד חַטַּאת הַכִּפֻּרִים', משמע ש'חטאת הכפורים' [שהוא שעיר הנעשה בפנים, מעבודת היום] קדמה לשעיר הנעשה בחוץ. וְאַחַר כָּךְ הקריב את אֵילוֹ וְאֵיל הָעָם, וְאַחַר כָּךְ הקטיר את אֵימוּרֵי הַחַטָּאת. וְאַחַר כָּךְ, בטבילה חמישית, לבש בגדי זהב והקריב את הַתָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם.

מבררת הגמרא: מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הסובר שכל קרבנות המוסף קרבו לאחר קרבנות היום. משיבה הגמרא: לפי שהכהן עָבִיד כְּדְכָתְבִי – עושה כפי הסדר הכתוב בתורה. לפיכך עָבִיד בְּרֵישָׁא דִּתְנֵי כְּהָנִים – את קרבנות היום האמורים בחומש ויקרא, וַהֲדַר עָבִיד דְּחוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים – ולאחר מכן את קרבנות המוסף האמורים בחומש במדבר.

הגמרא מבארת את טעמו של רבי עקיבא: וְרַבִּי עֲקִיבָא הסובר שקרבנות המוסף קרבו לאחר תמיד של שחר, טעמו כְּדְקָתָנֵי טַעְמָא בברייתא, לפי שבקרבנות מוסף של שאר המועדים נאמר (במדבר כח כג) 'מִלְּבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת אֵלֶּה', היינו את המוספים, אַלְמָא – מוכח מכאן שהמוּסָפִין עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר עָבִיד לְהוּ, והוא הדין למוספי יום הכפורים.

מקשה הגמרא: וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הסובר ששעיר הנעשה בחוץ קרב עם תמיד של בין הערביים, לאחר שני האילים, הַאי – הפסוק [האמור בקרבנות יום הכיפורים] 'שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד חַטַּאת מִלְּבַד חַטַּאת הַכִּפֻּרִים', ממנו משמע שהשעיר הנעשה בחוץ קרב מיד לאחר השעיר הנעשה בפנים, לפני אילו ואיל העם, וכפי שאמר רבי עקיבא בתוספתא, מַאי עָבִיד לֵיהּ.

מתרצת הגמרא: הַהוּא מִיבָּעֵי לֵיהּ – לדעת רבי אליעזר, הטעם שנסמכו בתורה שני השעירים הוא כדי ללמדנו שעַל מַה שֶּׁזֶּה [השעיר הנעשה בפנים] מְכַפֵּר אף זֶה [שעיר הנעשה בחוץ] מְכַפֵּר. כשם שהשעיר הנעשה בפנים המכפר על הנכנס למקדש בטומאה, אינו מכפר אלא על מי שיש לו ידיעה, היינו שידע תחילה שנטמא אלא ששכח ונכנס, אף שעיר הנעשה בחוץ אינו מכפר אלא על מי שיש לו ידיעה, והיינו שכשנכנס לא ידע עדיין שנטמא ורק לאחר שנכנס נודע לו מכך.

הגמרא מביאה מחלוקת תנאים בשיטת רבי עקיבא, על אופן הקרבת כבשי המוסף ביום הכפורים: רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשְּׁמוֹ של רבי עקיבא, כבש אֶחָד משבעת כבשי המוסף היה קָרֵב עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, וְשִׁשָּׁה הנוספים היו קרבים עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר מִשְּׁמוֹ של רבי עקיבא, שִׁשָּׁה כבשים היו קְרֵבִין עִם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, וְאֶחָד עִם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם.

מבררת הגמרא: מַאי טַעְמַיְיהוּ דְּרַבָּנָן – מה טעמם של רבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון, שחילקו את הקרבת כבשי המוסף לשני זמנים. משיבה הגמרא: לפי שתְּרֵי קְרָאֵי הסותרים זה את זה כְּתִיבִי בענין זמן הקרבת קרבנות מוסף. כְּתִיב 'מִלְּבַד עֹלַת הַבֹּקֶר וגו' תַּעֲשׂוּ אֶת אֵלֶּה', מכאן למדנו שהמוספים קרבו לאחר תמיד של שחר ולפני עבודת היום. וּמאידך לאחר עבודת היום כְּתִיב (ויקרא טז כד) 'וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת עֹלָתוֹ וְאֶת עֹלַת הָעָם', ועולת העם מקרבנות המוסף היא, ולמדנו אם כן שקרבנות המוסף קרבו לאחר עבודת היום. הִלְכָךְ – כדי לקיים את שני הפסוקים, עָבִיד הכהן מַנְיֵיהוּ הָכָא – חלק מהם בבקר, וּמַנְיֵיהוּ הָכָא – וחלק נוסף לאחר עבודת היום.

הגמרא מבררת במה נחלקו רבי יהודה ורבי שמעון בן אלעזר: בְּמַאי קָא מִיפַּלְגִי – באיזו סברא נחלקו, שזה אומר שכוונת התורה לומר שאחד קרב בבוקר וששה לאחר עבודת היום, וזה אומר להיפך. מבארת הגמרא: רַבִּי יְהוּדָה סָבַר, עָבִיד חַד כבש כְּדִכְתִיב – כדי לקיים את הפסוק 'מִלְּבַד עֹלַת הַבֹּקֶר' [המלמדנו לסמוך את המוסף לתמיד של שחר], וְהָדַר עָבִיד עֲבוֹדַת הַיּוֹם, ורק אחר כך ישלים את ששת הכבשים הנותרים. כיון שאם יקריב בבוקר את כל הכבשים, יש לחשוש דִּילְמָא חוּלְשָׁא חָלְשׁ כֹּהֵן גָּדוֹל ולא יהיה בכוחו לעשות את עבודות היום שהיא עיקר כפרת יום הכיפורים. וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן סָבַר, כֵּיוָן דְּאַתְחִיל להקריב את המוספים בבוקר [כפי שדרשו מהפסוק 'מלבד'], עָבִיד שִׁשָּׁה מהכבשים באותה שעה. לפי שאם ישאיר הרבה כבשים לאחר עבודת היום, יש לחשוש דִּילְמָא יחלש מטרחת עבודת היום וּפָשַׁע ולא ישלים להקריב את המוספים. ומאידך, אין לחשוש שמא לאחר שיקריב בבוקר ששה כבשים למוסף יחלש מלעשות את עבודת היום [כדברי רבי יהודה], כיון דְּלֵנֵי עֲבוֹדַת הַיּוֹם זְרִיז הוּא לעשותה גם בחולשתו.

במשנה ובברייתא לעיל, כשנחלקו רבי אליעזר ורבי עקיבא בסדר הקרבת הקרבנות ביום הכפורים, מנו את איל העם אך לא את האיל הקרב למוספים. מסיקה הגמרא מכך: דְּכוּלֵי עָלְמָא [רבי אליעזר ורבי עקיבא] מִיהַת – על כל פנים סוברים שחַד אַיִל הוּא שקרב ביום הכפורים לקרבן ציבור, והאיל הקרב למוספים הוא איל העם. מבררת הגמרא: כְּמַאן – כדעת מי נאמרו דבריהם. משיבה הגמרא: כְּרַבִּי. דְּתַנְיָא, רַבִּי אוֹמֵר, 'אַיִל אֶחָד' הָאֲמוּר בָּאן בחומש ויקרא (טז ה) בעבודת היום, הוּא אותו איל הָאֲמוּר בְּחוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים (במדבר כט ח) הקרב למוספים, ולא קרב אלא איל אחד. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן חולק וְאוֹמֵר, שְׁנֵי אֵילִים הֵן, אֶחָד הָאֲמוּר בָּאן שקרב עם עבודת היום, וְאֶחָד הָאֲמוּר בְּחוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים שקרב למוספים.

שואלת הגמרא: מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי – מנין לו שלא היו שם שני אילים במשמעות הכתוב. משיבה הגמרא: דִּכְתִיב בקרבנות היום 'אַיִל אֶחָד', ותיבת 'אחד' מיותרת שהרי איל לשון יחיד הוא, אלא בודאי ללמדנו בא שלא היה שם אלא איל אחד לקרבן ציבור. וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן דוחה דרשה זו, ומפרש מַאי כוונת הכתוב כשאמר 'אֶחָד', מְיוּחָד שֶׁבְּעֲדָרוֹ – שלכתחילה צריך אדם להביא לקרבן את הבהמה המובחרת שבעדרו. שואלת הגמרא: וְרַבִּי מנין לו שצריך להביא מן המובחר, משיבה הגמרא: נִפְקָא לֵיהּ מִמִּבְחַר נְדָרֶיךָ'. ואילו רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן סובר שצריך שני פסוקים לכך, חַד כְּחוֹמְרָא – פסוק אחד [תיבת 'אחד'] ללמד על קרבנות חובה, וְחַד בִּנְדָבָה – ופסוק נוסף ['מבחר נדריך'] ללמד על קרבנות נדבה. וּצְרִיכֵי – צריך לימוד לכל אחד בנפרד, לפי שיש מקום לומר שהחובה צריכה להיות מובחרת כדי שיפרע בשלמות את המוטל עליו, ויש מקום לומר שהנדבה צריכה להיות מובחרת כדי שתתקבל ברצון.

שנינו במשנתינו: קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, נכנס להוציא את הכף ואת המחתה. הגמרא מביאה ברייתא המבארת מנין שנכנס הכהן להוציא את הכף והמחתה, וממילא מבואר גם מדוע קידש את ידיו ורגליו לפני כן. תָּנוּ רַבָּנָן, לאחר גמר הקטרת הקטורת והזאת דמם של הפר והשעיר נאמר (ויקרא טז כג) 'וּבָא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד', ויש לתמוה לָמָּה הוּא בָּא אל ההיכל, הן בפסוק לא מפורש לאיזה צורך הוא נכנס, והרי הוא כבר סיים את כל עבודות היום הנעשות בקודש הקדשים. אלא בודאי, אינו בא אלא כדי לְהוֹצִיא אֶת הַכַּף וְאֶת הַמַּחְתָּה, שהניחם בין בדי הארון בשעה שנכנס להקטיר את הקטורת.